

Sygn. akt SNO 8/16

UCHWAŁA

Dnia 20 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Jan Bogdan Rychlicki (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Hajn

Protokolant Katarzyna Wojnicka

w sprawie **R. B.**

sędziego Sądu Rejonowego w stanie spoczynku

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 20 kwietnia 2016 r.,

zażalenia, wniesionego przez sędziego

na uchwałę Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego

z dnia 28 grudnia 2015 r., w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej

utrzymuje w mocy zaskarżoną uchwałę.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w dniu 28 grudnia 2015 r. podjął na podstawie art. 80 § 2c ustawą z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. nr 48, poz. 1070 ze zm., dalej „p.u.s.p.”) uchwałę, w której zezwolił na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej R. B. – sędziego Sądu Rejonowego w stanie spoczynku, w zakresie wniosku Prokuratora Rejonowego (sygn. 4 Ds .../14), tj. opisanego w tym wniosku podejrzenia popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. i art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Uchwała ta zapadła w wyniku

wniosku złożonego przez prokuratora Prokuratury Rejonowej z dnia 17 grudnia 2015 r. o uchylenie immunitetu sędziego jako osoby podejrzanej o to, że w okresie od 8 czerwca 2014 r. do 22 sierpnia 2014 r. w [...], działając z góry powziętym zamiarem, w warunkach czynu ciągłego, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że będąc sędzią Sądu Rejonowego, prowadząc postępowanie o sygn. akt [...] zainicjował spotkania z reprezentującą małoletnią powódkę L. K. jej matką M. K., podczas których nakłaniał ją do składania fałszywych zeznań odnośnie do wysokości ponoszonych przez nią kosztów związanych z utrzymaniem dziecka, instruując, jakich informacji ma udzielać podczas rozprawy sądowej oraz zapewnił ją o wydaniu dla niej korzystnego rozstrzygnięcia, działając tym samym na szkodę interesu publicznego, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Motywuując podjętą uchwałę Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wyjaśnił, że przedstawione w dotychczasowym postępowaniu dowody dają podstawę do stwierdzenia, że zachodzi dostateczne uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa w rozumieniu art. 80 § 2c p.u.s.p., przy czym opisane we wniosku prokuratora przestępstwo może być przypisane sędziemu. Są to przede wszystkim dowody w postaci nagrania rozmów sędziego z M. K., zeznania świadków, protokołów oględzin załączonych do akt sprawy płyt DVD+R, opinii biegłego z zakresu urządzeń elektronicznych, akt postępowania o sygn. [...] i [...] i opinii biegłego z zakresu fonoskopii.

W zażaleniu sędzia R. B. kwestionował zasadność zaskarżonej uchwały z dnia 28 grudnia 2015 r. i wnosił o jej uchylenie. Wyjaśnił, że w czasie kilku spotkań z M. K. udzielał jej jedynie podstawowych informacji dotyczących możliwości zainicjowania i przebiegu postępowania o podwyższenie alimentów na rzecz jej małoletniego dziecka. Nie były to jednak informacje zmierzające do instruowania matki dziecka o treści oświadczeń, które miała ona składać na rozprawie sądowej. Twierdził ponadto, że nie nakłaniał w żaden sposób tej osoby do mówienia nieprawdy w toku rozprawy co do zakresu kosztów ponoszonych przez nią na utrzymanie małoletniej powódki. Chodziło tu tylko o

zwykle informacje (pouczenie) w zakresie formułowania wysokości świadczeń alimentacyjnych.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 80 § 2c p.u.s.p., sąd dyscyplinarny wydaje uchwałę zezwalającą na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, jeżeli zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa. Przepis ten wyznacza przedmiot i cel postępowania zmierzającego do wydania wspomnianej ustawy. Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny trafnie stwierdził, że do wydanie takiej uchwały nie jest wymagana pewność popełnienia przestępstwa, ani nawet wysokie prawdopodobieństwo jego popełnienia. Wystarczy zatem dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa. Ocenę taką można uzyskać po przeprowadzeniu odpowiedniego postępowania dowodowego, przy czym powinno ono odnosić się do zindywidualizowanego przestępstwa wskazanego we wniosku o uchylenie immunitetu sędziego.

Należy stwierdzić, że takie odpowiednie, szerokie postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone przed podjęciem zaskarżonej uchwały. Wskazane w uzasadnieniu uchwały środki dowodowe w pełni usprawiedliwiają ocenę, że sędzia R. B. wyraźnie instruował (i to bardzo szczegółowo) przedstawicielkę ustawową małoletniej powódki co do treści oświadczeń, które miały być przez nią składane na rozprawie. W instrukcjach takich znajdowały się także elementy sugerowania składania na rozprawie oświadczeń nieprawdziwych przez tę przedstawicielkę. Sędzia ponadto obiecywał korzystne rozstrzygnięcie dla niej i małoletniej córki, wymagał też całkowitej dyskrecji obejmującej treści odbytych rozmów. Należy przy tym zaznaczyć, że wspomniane instruowanie, sugerowane oświadczeń o określonej treści w toku przyszłej rozprawy i obiecywanie korzystnego rozstrzygnięcia odnosiło się do zindywidualizowanego, toczącego się już postępowania sądowego, którego prowadził sam sędzia. Co więcej, działanie takie nie było jednorazowe, sędzia podejmował je w toku kilku spotkań z przedstawicielką małoletniej powódki, inicjowanych także przez niego samego. Udokumentowane one zostały przede wszystkim zapisem nagrania fonicznego i fotograficznego kilku dłuższych

rozmów sędziego z M. K., odbytych w czasie spotkań tych osób. Zapisy te świadczą o tym, że nie ma zasadniczo wątpliwości co do charakteru udzielanych M. K. informacji przez sędziego i jego intencji.

Należy stwierdzić, że sędzia R. B. nie kwestionuje w zażaleniu zakresu przeprowadzonego postępowania dowodowego służącego weryfikacji oceny, czy zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa w wznowieniu art. 80 § 2c p.u.s.p. Nie podważa też znaczenia odpowiednich środków dowodowych służących takiej ocenie, w tym wspomnianego w uzasadnieniu uchwały zapisu fonograficznego i fotograficznego rozmów z M. K. Nie wskazuje m. in. na wadliwą identyfikację osób objętych takim zapisem, a wspomina tylko o braku jego zgody na nagrania i ich wyraźny cel medialny z racji miejsca zatrudnienia M. K. Tymczasem w świetle treści takiego zapisu nie da się utrzymać stanowiska skarżącego, prezentowanego w zażaleniu, że informacje udzielone M. K. stanowią zwykłe, ogólne informacje i pouczenia (a więc informacje neutralne) dotyczące przebiegu przyszłych rozpraw i były pozbawione zupełnie elementu szczegółowych instrukcji, sugestii składania oświadczeń o określonej treści i przyrzekania korzystnego rozstrzygnięcia sprawy. Co więcej zebrany materiał dowodowy nie usprawiedliwia jednak twierdzenia skarżącego w ostatnim fragmencie zażalenia, gdy dostrzega on wadliwość swojego zachowania się i uchybienie godności urzędu sędziego jedynie w spotkaniu z M. K. poza gmachem Sądu i podjęcia z nią rozmowy dotyczącej postępowania alimentacyjnego jej córki.

Z przedstawionych względów nie było podstaw do kwestionowania zaskarżonej uchwały, która zezwala na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego w związku z tym, że istnieją dostatecznie uzasadnione podejrzenia popełnienia przez niego przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. i art. 18 § 2 k.c. w zw. z art. 233 § 1 k.c. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny utrzymał zatem zaskarżoną uchwałę w mocy.